

VYSOKÉ UČENÍ TECHNICKÉ V BRNĚ
BRNO UNIVERSITY OF TECHNOLOGY

FAKULTA VÝTVARNÝCH UMĚNÍ
ATELIÉR PERFORMANCE
FACULTY OF FINE ARTS
STUDIO OF PERFORMANCE

BEZ NÁZVU

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE
BACHELOR'S THESIS

AUTOR PRÁCE
AUTHOR

FRANTIŠEK PAVÚČEK

VEDOUcí PRÁCE
SUPERVISOR

prof. akad. soch. **TOMÁŠ RULLER**

BRNO 2013

DOKUMENTACE VŠKP

K obhajobě budou předloženy dvě projekce dvou kratších video smyček (v délce kolem deseti minut)

Bez názvu, dvě video smyčky cca 10 minut, 2013

Obhajoba práce BEZ NÁZVU

Reflexe vnitřního stavu. Toho, co není vidět a jen s těžší se dá formulovat, to co popisují psychiatrické termíny. Je to stav, kdy nadšení vystřídala skepse. Je skvělé položit si otázku, jaký vztah má člověk sám k sobě, za koho se pokládá, jaký je jeho obraz jeho samého o něm, jak se vnímá. A jestli věří v boha a do jaké míry jeho víra určuje poměr ke světu. Vnitřní dialog. Nebo také zpětná vazba. „Naslouchání šepotu“, otázka na kterou odpovím: Nevím.

Vytváření mediálního obrazu, který je ale vlastní reflexí, nikoli sebe stylizací. Obraz, který není idealizován, postrádá příběh jasnou myšlenku. Nic nerepresentuje, pouze vyjadřuje to, pro co není v lidském jazyce místo, reaguje na emoce, které jsou přirozeně starší než slova, nebo myšlení. Přesto jde o sdílení, kdy je něco s divákem sdíleno.

Důležitý prvek je hledání. Nevím co dělám, cítím se trapně, poslouchám sám sebe, jsem pozorný. Podněty přicházejí a já je okamžitě točím, na prvním místě je přirozenost a bezprostřednost, která ale není samozřejmostí, je jí dosahováno opakováním. A důležitá je také tma, která zahaluje a naplňuje prostor. Tiší, dává vyniknout tomu podstatnému. A něco se v ní ukrývá, někdo, kdo pozoruje.

Umění jako prostředek stojící mezi dvěma světy, vnitřním a vnějším. Je to jazyk kterým se vyjadřuji. Digitální obraz je inspirovaný jak malířstvím tak fotografií, ve smyslu technickém. Výrazově pak jsou inspirací především Bas Jan Ader a Jan Švankmajer. Zaujala mě Adlerova existencionální poloha a Švankmajerovo „umění jako obsese“ a také víra v magii. To, že umění by mělo být opět magií tvrdí také Vladimír Franz, ... Baví mě poloha „ne konceptuálního“ nazírání. Každá myšlenka, důsledně dotážená, domyšlená, a dokonalá nakonec vždy popírá samu sebe a věci tak začínají v absurditě a opět se noří do paradoxu. To mi brání vůbec o něčem přemýšlet a vyvozovat z toho závěry. Není nic, co by mohlo být uchopeno. Nakonec vše je jen hra, nějaká dohoda, nebo tanec, permanentní pohyb a proměna. Věřím, že kamkoli jdu, jsem stále na jednom místě. A že z mých prožitých dní zbude jen vzpomínka a že já ji budu jediným divákem, věřím že žiji jedno z nejlepších „sci-fi“.

Pracuji s videm, zajímá mě především digitální obraz, hlavně proto že je zdrojem světla, jednoduše svítí. Je s ním spojena také spousta mystiky, protože samotná jeho podstata je podmíněna něčím jiným. On sám o sobě nemůže existovat, vlastně neexistuje. Dřív jsem fotografoval na klasický film, vyvolával si fotky, fascinoval mě okamžik, kdy se na bílém fotopapíře začne ve vývojce vykreslovat samotný obraz. Je to práce s časem a světlem. A pokaždé je to překvapení, něco co vyvolávám obraz.

Jde mi o expresivní gesto vyjádřené minimálně, jakousi kaligrafií. Základem, než začnu něco dělat, je vždycky text, bílé písmo na černém pozadí, něco co přichází odnikud, vynořuje se ze tmy jako obrazy, zážitky vzpomínky, ale neurčitých obrysů, jako přeludy zaznamatelné pouze slovy, která však každému poví něco jiného. Je hloupé čekat, že budou mít nějaký smysl, prostě jsou, jako stromy v lese, vlny na hladině, kouř, nebo cokoli čemu vlastně nerozumím, nevím kde se vzalo ani jak, ale co mě fascinuje. Médium performance je vyhovující svou bezprostředností, ale to co prezentuji je vždy záznam a obraz podpořený způsobem jeho prezentace, ne živá akce před divákem.

Instalace bude obsahovat dvě projekce, stojící proti sobě, podobně jako člověk mezi zrcadly. Video plynoucí ve smyčkách, v jednotlivých obrazech, která se vynořují z temnoty, střídavě na bílém a černém pozadí.

Práci nechávám nepojmenovanou, neohraničuji ji názvem, nechávám ji otevřenou.